

noget Forslag i den Retning, som det ærede Medlem antydede, saa ligger det i, at det, da jeg begyndte at tage fat paa Sagen, viste sig, at det var noget, som vilde medføre overordentlig store Bekostninger. Jeg har derfor ikke kunnet naa til et Resultat endnu om, hvad der eventuelt kan foreslaas i saa Henseende, men jeg erkender med det ærede Medlem, at Tanken er rigtig. Her er et Spørgsmaal, der berører saa store, almene Interesser, at vistnok Staten en Gang maa træde til og give Regler om, hvorledes hele Forholdet skal ordnes; men indtil da maa vi altsaa hjælpe os med Lovregler, som tillade hver enkelt at arrangere sig saaledes, som han nu mener, at det er fordelagtigt og rigtigt for ham og i Overensstemmelse med den gældende Lov. Under alle de Forhandlinger, der nu have været fremme om denne Sag, er det ogsaa erkendt fra alle Sider, at det vilde være ønskeligt, at den nuværende Lov af 23de Januar 1862 undergaar visse Ændringer i saa Henseende, og jeg er ogsaa enig med de ærede Forslagsstillere, om end vort Udgangspunkt er noget forskelligt; thi jeg gør vist ikke de ærede Forslagsstillere Uret ved at udtale, at deres Tanker vistnok fra Begyndelsen nærmest har været at regulere Stenfiskernes Ret. De have ment, at Stenfiskeerne vare for hemmede i deres Virksomhed, medens jeg fra mit Udgangspunkt fra Begyndelsen har set paa Kystfredningen som Hovedpunktet. Men selv om man gaar ud fra forskellige Standpunkter, kan Resultatet endda blive godt, og man kan endda blive enig, naar man kan nærme sig hinanden i Konklusionen, og jeg erkender fuldt ud, at det ærede Udvalg i sine Bestræbelser i Aar for ikke at gøre Uret mod Kystejerne har strakt sig meget vidt, og at Lovforslaget, som det foreligger her i Dag, med de Ændringer, som det foreslaar, i mine Øjne er undergaaet en overordentlig stor Forandring til det bedre fra den Skikkelse, hvori det forelaa fra Begyndelsen. Jeg skal derfor heller ikke komme videre ind paa disse enkelte Ændringsforslag, som delvis ere ubetydelige Redaktionsændringer, men Lovforslagets Achilleshæl er og bliver Spørgsmaalet om den udrykede og for Græsvækst blottede Strandbred. Saa snart Lovforslaget forlader sit naturlige Omraade, Vandet, og gaar ind paa det tørre Land, ere vi inde paa Vanskelighederne. Det viser sig jo ogsaa, at ikke alene det ærede Udvalg har maattet tage Sagen op til fornyet Overvejelse, men at endogsaa 21 ærede

Medlemmer have maattet udgranske, hvorledes man skulde komme uden om denne Vanskelighed. Nu er ganske vist det ærede Udvalgs Forslag under Nr. 2 til § 1 en absolut Forbedring af Lovforslaget, som det forelaa tidligere, og jeg vilde, hvis Ændringsforslaget af de 21 ærede Medlemmer ikke havde foreligget, ogsaa fuldt ud have udtalt min Anerkendelse af den stærke Imødekommenhed, der er vist. Men efter hele mit Standpunkt, efter det Standpunkt, jeg fra Begyndelsen har taget: at det, Lovforslaget først og fremmest tager Sigte paa, er at frede om vore Kyster, maa jeg for mit Vedkommende slutte mig til de nævnte ærede Medlemmers Ændringsforslag til § 1. Hvorvidt selv dette Forslag vil kunne staa for en streng, juridisk Domstol, maa vise sig ved Lovforslagets senere Skæbne, men fra et rent praktisk Standpunkt, fra Kystejernes Standpunkt, maa jeg erkende, at jeg føler mig tilfredsstillet ved det. Med Hensyn til det andet af de samme ærede Medlemmer stillede Ændringsforslag, som gaar ud paa, at Landbrugsministeriet ikke skal være Øverste Instans, har jeg ved tidligere Behandling udtalt, at jeg nærede overordentlig stor Betænkelighed ved at lade Landbrugsministeren overtage denne Højesteretsstilling paa dette Omraade. Det vilde give megen Besvær og fordrø sagkyndig Bistand, hvad der vilde blive ret dyrt for Statskassen. Jeg kan derfor ligeledes slutte mig til det stillede Ændringsforslag under Punkt 2, idet jeg gaar ud fra, at den hidtidige Ordning efter den nu gældende Lov af 23de Januar 1862 ikke har givet Anledning til Klage paa dette Omraade. Selv om der paa andre Punkter af Loven har været Grund til Ændringer, tror jeg ikke, at nogen Ændring behøves paa dette Punkt. Der staar vel ikke, at Landvæsenkommissionens Kendelse skal være endelig, saaledes som i Loven af 1862. Det kunde maaske have været ønskeligt, at det havde staaet der, men jeg antager, at det har været Forslagsstillernes Mening. De øvrige Forslag give mig ikke Anledning til videre Udtalelser. Jeg skal altsaa anbefale, at man stemmer for de af 21 Medlemmer stillede Forslag under Nr. 1 og 2, idet jeg haaber, at Lovforslaget saa vil kunne gennemføres i denne Rigsdagssamling.

S. Olsen: Forslaget, som det nu foreligger, betegner en betydelig Forbedring i Sammenligning med den gældende Lov af 1862. Det, som har foranlediget Forslagsstillerne til at fremsætte Forslaget, er jo, at man har villet sikre Stenfiskerne, der